

11a edició

MC
LA MOSTRA
DE CINEBAIX

La casa junto al mar / La villa

Direcció: Robert Guédiguian

País: França (2017)

Fitxa tècnica

Guió Robert Guédiguian, Serge Valletti **Fotografia** Pierre Milon **Interpretació** Ariane Ascaride, Jean-Pierre Darroussin, Gérard Meylan, Jacques Boudet, Anaïs Demoustier, Robinson Stévenin, Yann Trégouët, Geneviève Mnich, Fred Ulysse **Durada** 107 min **Gènere** Ficció (drama) **Llengües** Francès amb subtítols en espanyol

Sinopsi

En una petita cala prop de Marsella, en ple hivern, Angèle, Joseph i Armand tornen a casa del seu ancià pare. Angèle és actriu i viu a París, i Joseph acaba d'enamorar-se d'una noia molt més jove. Armand és l'únic que es va quedar a Marsella per portar el petit restaurant que regentava el seu pare. És el moment de descobrir què ha quedat dels ideals que els va transmetre el seu progenitor, del món fraternal que va construir en aquest lloc màgic al voltant d'un restaurant per a obrers. Però l'arribada d'una pastera a una cala veïna canviarà les seves reflexions... (FilmAffinity)

Crítica

'La Villa': acceptant lamentacions passades

2017.09.03 - VENÈCIA 2017: En la seva nova pel·lícula, presentada a concurs a Venècia, Robert Guédiguian fa un cop d'ull al passat envoltat de la seva gent més fidel

Quan Maurice (**Fred Ulysse**) pateix un atac, els seus fills ja adults tornen per acompanyar-lo a casa de la família al costat del mar, prop de Marsella. En les seves visites al pare malalt, Armand (**Gérard Meylan**), Joseph (**Jean-Pierre Darroussin**) i Angèle (**Ariane Ascaride**, col·laborant una vegada més amb el seu marit) parlen de la seva infància i dels seus errors posteriors a la vida, renovant a poc a poc el vincle que compartien en el passat. Cadascú porta els seus llasts i aviat descobriran que un lloc oblidat pot tornar records que preferirien oblidar tant com ajudar-los a sortir per fi endavant.

"Després d'un bon sopar, un pot perdonar a qualsevol, fins i tot a les persones més properes": la dita popular potser explica per què es donen a la taula la majoria dels conflictes que apareixen a l'obra, indubtablement francesa, de **Robert Guédiguian** titulada **La Villa**, projectada a concurs pel Lleó d'Or al festival de cinema de Venècia. Com sol passar en el cas de reunions familiars de qualsevol tipus molt de temps postergades, les acusacions comencen a volar des dels entremesos, però fins i tot quan aborda la més tràgica de les circumstàncies, la pel·lícula no deixa de tenir cert optimisme: Guédiguian parla de laments passats però també mostra com acceptar-los.

Acompanyat pels seus actors habituals (i algunes noves cares, inclosa la d'**Anaïs Demoustier**, en la pell de la xicota, vergonyosament jove, d'un dels vells), el director no intenta amagar el fet que podria estar mirant-se a si mateix al mirall del passat, la qual cosa no vol dir que estiguem davant d'una sèrie de mirades desitjoses dirigides al mar. "M'avorreix la teva interminable depressió", apunta un personatge en cert moment, però Guédiguian no s'hi delecta. Potser es mostra especialment reflexiu aquí però això no li impedeix gaudir de vegades amb petites esquitxades d'humor desafectat. "El temps passa perquè ens les havem amb ell", sembla voler-nos dir. I, per alguna estranya raó, el creiem.

La cinta va ser rodada en un lloc que, almenys segons Guédiguian, posseeix el sentiment d'aïllament típic d'un teatre, i això fa que l'assumpte es mantingui en l'esfera íntima, gràcies també a la participació de tota aquesta gent amb la qual ell mateix ha anat creixent. Ningú nega la increïble química que tots comparteixen; però, de vegades, **La Villa** pateix d'aglomeració: la inclusió d'un pescador / poeta o una aparició en l'últim minut d'uns nens refugiats abandonats i embotits semblen massa precipitades per acabar portant-nos enlloc. Un pot entendre per què Guédiguian va intentar ampliar el seu focus d'atenció, ja de per si una mica claustrofòbic, però la pel·lícula funciona millor quan se centra únicament en aquest petit grup de persones que fumen, es barallen, recorden els seus jocs d'infància o comparteixen els secrets més dolorosos.

[...]

“La casa junto al mar (‘La villa’):” premis i seleccions principals

Festival de Venècia 2017: premi SIGNIS i premi UNIMED, i nominació al Lleó d'Or per a la Millor Pel·lícula

Robert Guediguian

Filmografia destacada com a director

Presidente Mitterrand , 2005
Mi padre es ingeniero , 2004
Marie-Jo y sus dos amores , 2002
La ciudad está tranquila , 2000
¡Al ataque! , 2000
De todo corazón , 1998
Marius y Jeannette , 1997
El dinero da la felicidad , 1992
Dios vomita a los tibios , 1989
¿Quién sabe? , 1985
Rojo Sur , 1983
Último verano , 1980

Biografia

Va néixer al barri més comunista de Marsella el desembre de 1953. L'entorn que va viure de nen i adolescent el va marcar moltíssim, tant com per quedar reflectit en totes les seves pel·lícules. En el seu cinema retrata els oprimits, els febles i els pobres. Segons ell, aquesta ha de ser la tasca dels intel·lectuals i els artistes. Estudia a la Universitat de París als anys setanta i allà és on entra en contacte amb René Féret. L'èxit li arriba el 1997 amb *Marius et Jeannette*. La pel·lícula amb consens unànime de la crítica internacional, explica la història d'amor entre pobres amb gran dolçor però sense ironia. A partir de llavors el guionista, realitzador i productor consagrat s'embarca en una cursa de 13 pel·lícules. En l'actualitat és un dels productors associats d'AGAT FILMS & CIE i d'EXNIHILO.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

